

עושים. ולסירוגין, אפשר ליהנות שוב מוזג ההומוסקסואלים הפופולארי ביותר של המסך, מקובל כמעט כמו לורל והארדי, הלא הם טוניאצי וסרו, בגילגול השני של כלוב העלזים.

אבל אסור לעשות הכללות. יש עדיין כמה סרטים שהם בהחלט בילוי משוכח; שמרומים את הנפש ומספקים הנאה. הכפיל הוא סרט כזה — מלא הפתעות, בדיחות קולנועיות ותפניות לא-צפויות. הוא גם צופן בחובו כמה תריסרים של מוסר-השכל. רומיאו ויוליה הוא תג צבעוני מרהיב, שאינו בוגד בשקספיר. ברווזים הוא תרגיל משעשע בחמש דמויות שירות זו בזו צורות של דיאלוגים. שנדמה כאילו הומצאו בו ברגע. ולמי שלא הספיק

גורדי האון ב"טוראית בינג'מין" הצחוק הפמיניסטי

עדיין לראות אפשר להזכיר את התרגיל לים הפמיניסטיים של גולדי האון בטוראית בנג'מין. וכמוכן, חובה להזכיר את הפרי-שנות המייחדת במינה לבעיות המין של היהודי האמריקאי המשכיל, נוסח וודי אלן, בכל מה שרצית לדעת על המין. זהו קצת לכל טעם. בידורים מכל ה-אגים — לצופים מכל המינים והגילים.

אורחים

יגלום וישראל

הבמאי האמריקאיהודי הנרי יגלום בא לישראל בחברת רעייתו, פטריס טאוסנדי, בעקבות אחיו מייקל אמיל (העולם הזה 2285). אבל הוא הגיע לא רק כדי ליהנות מן ההצלחה של סירטו האחרון ברווזים, בחוסיאון תל-אביב. יש לו לפחות מטרה אחת יותר מעשית. שהוא יידור האישי של אורסון יגלום.

אנשים פשוטים

מוסקווה אינה מאמינה בדמעות (שחק, תל-אביב, ברית-המועצות) — זהו סרט סובייטי, שאינו עוסק בגיבורי אומה, לא באמני העם ולא באלופי עבודה. עניינו באנשים פשוטים, וליתר דיוק בנשים פשוטות ובאורח-החיים שלהם, בתוך כרך גדול ועמוס.

זהו רומן בשני חלקים, הנפרש על-פני כ-20 שנה, ומספר על שלוש ידידות, שותפות לחדר אחד בבית חלוצות מוסקוואי. גורלן, משלב שבו כולן נערות פתיות שזה עתה הגיחו מן הפרובינציה, מתפצל, ולאחר 20 שנה נושחק הגורל בתוצאות הדרך שעשתה כל אחת מן השלוש. מעלותיו העיקריות של הסרט, שבזכותן כבש לבבות רבים, הן הבלתי-אמצעיות שלו, והטיבעיות שבה מתנהגות שלוש הגיבורות. הן אכן נראות כאנשים חיים ואמינים, ולא כמוצרים סופרלטיביים של תעשיית קולנוע (באיפיון זה חוטאים המערב והמזרח באותה המידה). אין שום דבר יוצא-דופן במה שקורה לשלוש: אחת מתן נישאת לבחיר-ליבה ויוצאת לגור בכפר, בחזרה אל האדמה; השנייה מחפשת אושר מהיר לפני שהיא בת 20 וממשיכה לחפש אותו גם כשהיא בת 40; ואילו השלישית, הנכנסת להריון מגבר המסרב לשאתה לאשה, מצליחה בזכות

ורה אלנטובה ואירינה מורבייבה: לבשל זהב

התמדה ועקשנות להפוך מהנדסת מצליחה, מעין דגל אנושי חי, קיים ונושם, של זכויות האשה והישיגיה. ואמנם, הסרט מתרכז בעיקר בדמות שלישית זו, אשר מהווה את החלק המהנה ביותר של הסרט כולו.

קיללות הציוויליזציה

האלים משתוללים (אלנבי, תל-אביב, דרום-אפריקה) — עוד סרט ממדינה, שבמדינה הפני-מיות מעסיקות עולם ומלואו, אבל משום-מה אין להם ביטוי על המסך, לפחות לא בהזדמנות זו. גיימי אויס הוא הידוע בקולנועני דרום-אפריקה, וגם המצליח שבהם, לראיה שני סרטיו הקודמים שהוצגו בארץ, "אנשים מצחיקים" ו"אנשים יפים", שהיו שניהם להיטים.

גם הפעם, יש להניח, שחלק גדול מן הקהל ישמח לקראת סירטו החדש, שאמנם אינו תעודי, אבל מגלה, כמו בשתי הפעמים הקודמות, חיבה גדולה לאנשים, לחיות ולנופים של ארץ מולדתו.

ארבעה סיפורים מקבילים נגשים בסופו של דבר במקום אחד, כאשר כל אחד ספוג בסוג הומור שונה במקצת, לא כולם שווים באורך או בטעם, אבל התוצאה הסופית מבררת בהחלט.

בסיפור המרכזי — יוצא כושי קטן-קומה, בן שבת ה"בושמן" שבמדבר קאלאהארי להיפטר מבקבוק "קוקה קולה" שנפל על מיטפתו מן השמיים, משום שהוא רואה בו קללה. בסיפור השני — מדען ביישן אוסף נתונים על הטבע הפראי על גבול המידבר. בסיפור השלישי — עיתונאית בלונדית נאה מואסת במיסחור של מעסיקיה, ויוצאת ללמד בכפר מרוחק. בסיפור הרביעי — טרוויסט לבן מטיל אימתו על מיטטרים חוקיים (פחות או יותר) ונימלט ממדינה למדינה.

אם כי אויס טוען בלי-הרף שהוא רוצה רק לבדר

סנדרה פרינסלי בג'ונגל: פילפל מיוחד

ואין לו מסרים בסרטיו, ברור כאן כשמש שבין הטפותיו השונות הוא מצביע על השחתת הטבע הטהור על-ידי האדם. הדמות החביבה, המשעשעת, ובסופו של דבר גם המפוקחת ביותר, על אף תמימותה, הוא ה"בושמן" הקטן, שמחפש את קצה העולם, כדי להטיל ממנו את בקבוק ה"קוקה קולה" הריק.

אשר לסיפור הרביעי, זה של הטיורור נוסח אפריקה, הוא לא מצחיק, סהלעו שבו לפרימיטיביות הכושית אינו בשאי הטעם הטוב, כאשר הוא בא מדרום-אפריקה.

וולם (שהופיע בסירטו הראשון של יגלום, מקום בטוח), נדהם לאחרונה כשהבחין באדישות וביאוש אצל וולם, הנחשב עדיין כאחד מגדולי היוצרים שידע הקולנוע אי פעם. הוא שם לעצמו כמטרה, לשנות את המצב ויהי מה. ובאמת, אחרי כמה חודשים של שטיפת-מוח, הצליח לסחוט מוולם תסריט "זהו הסרט הפוליטי הי-אמריקאי המדהים ביותר שנכתב אי-פעם". מתלהב יגלום מן התסריט. הנושא את השם "טבעת הנחושת הגדולה". מתואר בו כיצד מדריך פוליטיקאי ותיק, מחניכי הנשיא רוזוולט, עמית צעיר, בן תקופתו של הנשיא ג'נסון, בדרך אל קאריירה פוליטית מכוערת.

יגלום, שמשך עד היום את ידיו מכל מה שקשור בהפקה, אמילו כשהמדובר בסרטיו שלו, החליט לחרוג הפעם ממיני-הגו הקדוש. הוא יעשה כל מה שביכולתו, כולל גיוס כספים, על מנת לי-אפשר לוולם לביים את הסרט ולהופיע בו באחד משני התפקידים הראשיים. הוא מקווה לשכנע את הישראלי ארנון מילצ'ין, לממן את הסרט.

כמובן, שאין זו התוכנית היחידה של הבמאי. באמתחתו עוד שני סרטים, אחד שכתב ביחד עם רעייתו פטריס, והשני, שהוא עומד לביים, יקרא רשימותיו של ליאון.

נורמן ז'אק זמייקל אמיל ו"ברווזים" הצחוק המילולי